

TWEEMAANDELIJKS BULLETIJN
DER VERBROEDERING DER
BELGISCHE ONTMIJNERS
(V. Z. W.)

Secretariaat :
30, Sint-Jansstraat, Tervuren
AANGESLOTEN AAN O. P. S. P.
— P. C. R. 7537.94 —

Redactie :
Kaserne 7/8, Berchem-Antwerpen

V6

Steeds hoger

Onze aansluiting bij de O.S.P.B.

We zijn opgenomen in de Persvereniging der Oud-Strijders. Misschien zal dit bericht enkele van onze leden verrassen, misschien zullen er zijn die zullen zeggen eindelijk.

En ja, eindelijk, want kijk eens, ons klein bulletijn bestaat al drie jaar en eindelijk wordt het opgenomen in de Pers der Oud-Strijders.

De omstandigheden hebben

gen bij de publieke en private instellingen, en een verbinding met de gelijksoortige Pers der andere landen tot stand te brengen om door de benadering der naties de vooruitgang en de vrede te begunstigen.

Het is daarom dat we van de gelegenheid gebruik maken om het bestuur van de OSPB en al zijn aangeslotenen onze broederlijke groet aan te bieden als-

Heden en gisteren

NA "LOMMEL" ZIE HIER De mannen van Antwerpen

— Ring, ring, ring...

— « Allo, D. O. V. O. Antwerpen luisterd ».

—

— Ja het is wel degelijk hier, Mijnheer de Gemeentesecretaris, wij komen deze bom brengen ».

—

— « U vraagt het dringend ? Is het een mijn ? Maar Mijnheer de Secretaris, onze ploegen zijn allen aan 't werk, onze kamionette is dezen morgen vertrokken om haar dagelijks berginswerk te gaan verrichten ».

weg; hij doet een paar flinke trekken aan zijn sigaret en denkt : 't Zal wederom zijn zoals in Hoogstraete : die vroegen ook het dringend weghalen van een mijn en 't was een motoranker welke een landbouwer op zijn veld gevonden had.

In ieder geval, we zullen zien...

En de Kapitein, na het vertrek van de ploeg van Frans zuchte... « 'k ben tevreden dat Frans terug is uit het Hospitaal, dat is werkelijk een ontmijner dewelke speurzinnig aan voorzich-

waar ? Zonder kracht met geblokkeerd mecanisme, verroest, in 't kort ze kunnen niet meer ontploffen.

Maar helaas ze werken allen nog veel te goed, op acht dagen tijd hadden we twee doden te betreuren door die krachtloze en verroeste ontploffingstuigen. Weet men dat roest een onzer grootste vijanden is ?

Ric-rac-rac-ric... neen 't is geen verroest ontploffingstuig het is ook niet het ratelen van een mitraillease, neen het is het schrijfmachten van het bureel van D.O.V.O./Antwerpen.

eens, ons klein bulletijn bestaat al drie jaar en eindelijk wordt het opgenomen in de Pers der Oud-Strijders.

De omstandigheden hebben onze aansluiting vertraagd, maar ook en vooral het verlangen ons te vertonen onder een gunstiger aspect en waardig de plaats die ons vandaag onder de ouderen aangeboden wordt, te kunnen innemen.

Om beter de belangrijkheid te begrijpen die de Pers der Oud-Strijders bekleedt zal het zonder twijfel voldoende zijn te weten wat ze zich voorstelt als doel, namelijk : de rechten en voorrechten van de Pers der Oud-Strijders te doen eerbiedig

Het is daarom dat we de gelegenheid gebruik maken om het bestuur van de OSPB en al zijn aangeslotenen onze broederlijke groet aan te bieden alsook de betuiging van onze levendige bewondering voor alles wat gedaan werd voor de Grote Familie der Strijders.

Zeker, ons schamel bulletijn mag niet beweren reeds een grote rol te spelen in deze Pers, nochtans wensen we er te kunnen toe bijdragen, zonder onze medewerking te rekenen want hier, zowel als op het Mijneveld staat de Ontmijner in de dienst van de Natie.

DE REDACTIE.

heer de Secretaris, onze ploegen zijn allen aan 't werk, onze kamionette is dezen morgen vertrokken om haar dagelijks berginswerk te gaan verrichten ».

— Een ogenblik, ik zal het eens aan de Kapitein vragen.

Jean wendt zich tot de Kapitein en legt hem uit waarover het gaat; een mijn bergen in St-Leonard.

De Kapitein wendt zich tot Frans : « 't is zonder twijfel weer een oude ketel, ga er in ieder geval maar naartoe en stap in het voorbijrijden in Schoten af, hier ligt die aanvraag je kan het terzelfder tijd opknappen » En Frans begeeft zich op

trek van Frans zuchte... « 'k ben tevreden dat Frans terug is uit het Hospitaal, dat is werkelijk een ontmiijner dewelke speurzin aan voorzichtigheid paart, en toch men is nooit zeker met die boeren; ofwel nemen ze alles tragisch op ondanks het niets is, ofwel nemen ze iets ernstigs veel te licht op.

— Als ik terugdenk op hetgeen ik in Brecht eens voorgehad heb dan vraag ik me nog steeds af waar ik zou zijn moest die mijn gewerkt hebben; denk eens na ze ontboden me voor een mijn gevonden aan den boord van een weg, ze vonden het overbodig de plaats af te bakenen om de mensen te verwittigen zodanig dat ik en de drie mannen die me vergezelden er over reden.

Jean zegt : Och het zal weer al een uitstap voor niets zijn en al die essence verloren die ze ons met een druppelmeter bedelen.

Ik denk bij mij zelve « Il zal nog maar eens rood worden als ze me vragen : maakt ge nog altoos deel uit van de Ontmijningsdienst ? Er zijn nu toch geen mijnen meer ?

Ik kan echter niet antwoorden zonder risico te lopen de mensen te laten verschrikken, maar zeker ja er zijn nog steeds mijnen, wij vinden er nog altoos. En dan begin ik te spreken over niet ontplofte projectielen, duizende tonnen springstoffen van alle soorten die nog moeten vermeld worden dan bekijken ze me met grote ogen en zeggen, maar al die tuigen zijn toch zonder gevaar niet-

geen verroest ontploffingstuig het is ook niet het ratelen van een mitrailleuse, neen het is het schrijfmachien van het bureau van D.O.V.O./Antwerpen, Limburg, Brilschans 8/9 Berchem-Antwerpen het is het ieven dat verder gaat op het bureau.

Frans en zijn ploeg zijn niet vergeten maar iedereen heet zijn bezigheid.

En zo eindigd de dagelijkse taak.

De ploeg van het Fort van Ertbrandt komt binnen, de koerier is getekend en Jean zorgt voor de verzending.

Niemand heeft iets gezegd maar men voelt de ongerustheid stijgen, het is bijna vijf uur en Frans is nog steeds niet binnen.

Opeens ring !... ring !... ring !...

Op ieders aangezicht de nieuwsgierige en ongerustheid tot heden toe door eene ongeduldige houding verborgen gehouden.

Jean haakt af : « Allo D.O. V.O./Antwerpen luistert.

't Is echter Frans niet, het is onmogelijk het gesprek te volgen en te raden wie er opbelt. Jean wordt zenuwachtig : « Mijnheer hier is het de Dienst voor opruiming van springstoffen en « Bing » de aansluiting is verbroken. Ondervraagd wordt aangezien, och weeral een die zijn beerput wilde laten ruimen. Ons telefonis adres begint in de Officiele naamlijst der Telefonen : « Dienst voor ruiming » en zo gebeurt het dat sommige per-

vervolg bladz. 3

Aan het werk voor het vaderland

Naar een schil dering van Mr Jean Van Dessel

ONZE ALGEMENE VERGADERING

VAN 19 JUNI 1949

DE ONTVANGST

Op 19 Juni l.l. kende de Grote Plaats van Antwerpen een ongewone toeloop van ontmijners en oud-ontmijners, uit alle aanliggende straten kwamen zo toegesnel.

't Was immers feest voor de ontmijners, dat ingezet werd met een ontvangst op het Stadhuis.

Rond 10 uur deed een aanzienlijke afvaardiging, onder de leiding van Lt-Kol. Samijn, zijn intrede in het Stadhuis en nam plaats van de lijst der steenzaal. Onder de aanwezigen, zien wij Generaal Sottiaux, bevelhebber der Omschrijving, Comdt Houben van de Plaats, Cap. en Mevr. Hunt, M. Rainotte en zijn verloofde Mej. Leloup, M. Wallens, van de V.O.V., Comdt Bleys van het N.V.I. en verschillende afgevaardigden van oudstrijdersgroeperingen; van de zijde van de ontmijners: Lt-Kol. Placet; Majoor Porrewijk, en de meeste leden van het Hoofdbestuur van de Provinciale afdelingen. Al onze vlaggen waren aanwezig.

Kort daarop verschijnt de Heer Schepen Van Put, vergezeld door Mevr. Russiger-Claesens, M. Huysmans, raadsleden

plaats van de lijst der steden die op tastbare wijze hun erkentelijkheid betoond hebben tegenover de ontmijners. Vervolgens geeft spreker een kort overzicht van ons sociaal werk, waartoe Antwerpen mild heeft bijgedragen.

Op zijn beurt zegt Schepen Van Put, dat hij zich uiterst gelukkig acht de ontmijners te mogen verwelkomen. Hij herinnert aan de grote en gevaarlijke taak die de ontmijners verricht hebben, dikwijls veel meer moed nodig — zegt hij — te strijden in kleine groepen tegen een blinde en verstoken vijand, zoals de mijnen, dan, zelfs met vaandels en klaroenen aan het hoofd, te vechten in open strijd. Uw heldhaftig optreden — roept hij nog uit — heeft er grotelijks toe bijgedragen dat het land zo snel is bevrijd geweest. Ook mag men niet langer uitstellen u op dezelfde voet te plaatsen als de strijders van het veldleger, het is meer als verdiend. Na hulde gebracht te hebben aan de ontmijners die vielen op het veld van eer, overhandigt hij de Médaille van de stad Antwerpen, aan 1ste sergt-majoor Devleeschouwer, voor zijn

DE SAMENKOMST

De Vergadering wordt geleid door makker, Lt-Kol. Samijn, onder-voorzitter, die na de opening de volgende verklaring aflegt :

« Als mij vandaag de grote eer te beurt valt deze vergadering voor te zitten, is dit eerder aan een betreuenswaardig toeval te wijten. Onze Voorzitter Generaal Sevrin is door gezondheidsredenen belet heden deze vergadering bij te wonen. Ik wil u echter dadelijk gerust stellen en u zeggen dat onze Voorzitter, alhoewel bedlegerig niet dodelijk ziek is; zijn huidige toestand laat reeds voorzien dat hij binnen kort weer te been zal zijn.

Wij betreuen ten zeerste deze tegenslag, want, wie beter dan hij, kan ons zo goedgehartig en zo gemoedelijk toespreken.

Wij betreuen dat zijn ziekte

want op de Grote Plaats is de lange stoet gevormd.

Oprecht een flinke opkomst, veel ontmijners, leden, afgevaardigden van oudstrijders, zelfs de vrouwen zijn goed opgekomen. Opgeluisterd door het muziekkorps van de Politie

ons belet hem vandaag weers luidruchtig toe te juichen voor al hetgeen hij voor de Verbodering, bijgevolg voor ons allen, gedaan heeft.

Wij, leden van het Hoofdbestuur, die hem dagelijks in de weer zien, weten wat hij voor zijn ontmijners doet en als hij vandaag te bed ligt, in plaats van hier voor ons te staan, mogen wij plechtig verklaren, dat hij zich te hard heeft ingespannen, dat hij overwerkt is voor ons.

Zijn dochter, onze Meter, is eveneens ongesteld.

Ook stel ik u voor hen het

volgend telegram te sturen als blijk van onze genegenheid en onze erkentelijkheid ».

« De ontmijners, verenigd in Algemene Vergadering, betreuen diep de afwezigheid van de vader der Ontmijners en van hun meter, wensen hen een spoedige genezing en verzekeen hun innige verkleefdheid. » (Lange toejuichingen).

Lt-Kol. Samijn, gaat verder en zegt dat zijn taak van d.d. Voorzitter fel vergemakkelijkt is door het feit dat de voorzitter alles in de puntjes had voorbereid, « en leest dus zijn redevoering voor » :

De toespraak van de Voorzitter

« Dames en Heren, Beste makkers,

Voor de derde maal, komen wij in algemene vergadering bijeen. Vandaag sluiten wij het maatschappelijk jaar 1948-1949 af en maken van deze gelegenheid gebruik om ons weer eens broederlijk te onderhouden en ons gewetensonderzoek te doen.

Dit jaar zijn wij de genodigden van onze vrienden der grote Schelde stad, die deze ver-

Kapitein en Mevrouw Hunt een hartelijk welkom wenst en al de makkers van de Engelse Old Bomb Disposal een welgemeende groet toestuurt.

Kapitein Hunt bedankt in zeer warme bewoordingen, die dadelijk door Luit. Cogneau worden vertaald,

Zichier de samenvatting ervan :

« Het is met een grote vreugde dat ik door tussenkomst van

het bestaande van de provinciale afdelingen. Al onze vlaggen waren aanwezig.

Kort daarop verschijnt de Heer Schepen Van Put, vergezeld door Mevr. Russiger-Claessens, M. Huysmans, raadsleden en nog andere personaliteiten. Na de traditionele voorstelling, bedankt Lt-Kol. Samijn het Stadsbestuur voor de grote blijken van waardering waarvan het vandaag door deze schitterende ontvangst uiting geeft ten overstaan van de ontmiijners. Spreker herinnert dan aan de tentoonstelling van Antwerpen, die dank de steun en bescherming der stad zo'n flinke bijval heeft gekend. Antwerpen — zo zegt spreker — prijkt op de ere-

ger, het is meer als verdiend. Na hulde gebracht te hebben aan de ontmiijners die vielen op het veld van eer, overhandigt hij de Médaille van de stad Antwerpen, aan 1ste sergt-majoor Devleeschouwer, voor zijn moed en zelfopoffering; Kap. Cotton, die deze médaille van de hand heeft gewezen, moet dan nochtans een erediploma in ontvangst nemen.

Schepen Van Put stuurt dan in het Engels een welkomsgroet aan Cap. Hunt, die hieraan zeer gevoelig schijnt.

Met de erewijn en een bezoek van enige zalen van het stadhuis eindigt deze ontvangst wel te vroeg voor sommige, maar onze tijd is gemeten,

Oprecht een flinke opkomst, veel ontmiijners, leden, afgevaardigden van oudstrijders, zelfs de vrouwen zijn goed opgekomen. Opgeluisterd door het muziekkorps van de Politie doorloopt de stoet verschillende straten van de stad en houdt een eerste maal stil bij het gedenkteken, Albert I; waar door Cap. Cotton bloemen worden neergelegd. Langs de grote lanen gaat het dan verder naar de lokalen van de V. O. V. waar de algemene vergadering zal plaats vinden, en waarvan men verder het verslag kan vinden.

Voorwaar een mooie dag voor de ontmiijners.

heid gebruik om ons weer eens broederlijk te onderhouden en ons gewetensonderzoek te doen. Dit jaar zijn wij de genodigden van onze vrienden der grote Scheldestad, die deze vergadering met zoveel toewijding en zo flink hebben weten op touw te zetten. De dag is puik ingezet en belooft voor het verder verloop van deze feestdag der ontmiijners.

Sinds onze laatste algemene vergadering heeft het noodlot het ontmiijners niet gespaard. In november l. l. vielen weer twee der onzen als slachtoffer van plicht en toewijding. Het waren makkers Roland en Demaet.

Ook vraag ik U een ogenblik recht te staan om ingetogen hun glorierijke nagedachtenis te herdenken.

(De vergadering staat recht en bewaart een minuut stilte.)

Ingaande op de wens, die sinds enige tijd door enige onzer leden werd uitgedrukt, hebben wij getracht vriendschapsbanden aan te knopen met de ontmiijners van onze suveraine en verbondenen.

Dank zij de stalen wil van onze vriend Linotte zijn wij in verbinding getreden met onze Engelse vrienden van de Old Bomb Disposal. Onze makkers Cogneau en Linotte werden deze winter zeer vriendelijk onthaald op het congres van deze Engelse vrienden ontmiijners; zo komt het dat wij vandaag het groot genoeg hebben hun voorzitter Kap. Hunt onder onze gasten te mogen tellen. In uw naam stuur ik hem een hartelijke welkomstgroet toe.

Vervolgens verleent de Ondervoorzitter het woord aan makker Cogneau, die in hun taal,

tegenwoordig bewaard, die dadelijk door Luit. Cogneau worden vertaald,

Ziehier de samenvatting ervan :

« Het is met een grote vreugde dat ik door tussenkomst van uw Voorzitter, zegt hij, een uitnodiging ontvangen heb, mij als afgevaardigde van de Verbodering van de Old Bomb Disposal naar België te begeven, en vandaag, alhoewel ik mij op vreemde bodem bevind, voel ik mij helemaal thuis, dank zij de grote gemoedelijkheid die er in de rangen der ontmiijners heerst. »

Na gewezen te hebben op de zoete herinnering die zijn eerste voeling met het Belgische volk, gedurende de oorlog 14-18 bij hem heeft nagelaten, zegt spreker « dat hij en zijn makkers met veel aandacht en belangstelling het werk volgen dat hier te lande nog door onze ontmiijners wordt gepresteerd. »

Spreker wijdt breedvoerig uit over groot kameraadschap, dat bij de ontmiijners diepere wortels heeft dan elders.

Na een hartelijk dankwoord voor het gul onthaal eindigt onze gastheer met het volgende slotwoord, dat zo sprekend de geest van de echte ontmiijner weergeeft :

« 't Is niet zonder te huiveren, dat wij soms terugdenken aan de moeilijke dagen die wij als ontmiijner hebben meegemaakt, doch ik ben ervan overtuigd, dat zo de omstandigheden het moesten vergen, wij geen ogenblik zouden aarzelen te herbeginnen. »

(Langdurende ovaties.)

De ondervoorzitter zet vervolgens zijn rede voort :

Indien wij getracht hebben

Het waardje van...

Daar ik graag eens een goed gedocumenteerd artikel wou opstellen, ben ik begonnen met alle soorten geschriften te raadplegen : dagbladen, maandbladen, tijdschriften van Verboderingen, van Verenigingen, van Groeperingen, en van wat weet ik al meer.

Ik heb ze voor mij op tafel gelegd, en na ze gelezen en herlezen te hebben, heb ik ze gesloten alvorens me aan het werk te begeben.

En nu terwijl ik mijn gedachten tracht neer te schrijven, begin ik te mijmeren en ben ik zonder goesting om iets te doen, het valt me op dat ik mijn pen laat fantazeren op het papier en dat ze niet meer geleid wordt door het vastbesloten gevoel iets te zeggen. Ik voel me meegesleept door een moeheid, door een onbepaalbare gewaarwording die me zeggen doet « waartoe dient het, waartoe dient het zich op te winden als men toch niets bekomt ».

Het is een vaststelling waartoe ik kom, ook na het lezen van de eisen die me soms in grote drukletters voorgeschoteld worden..

De artikels die deze dagbladen inhouden zijn heel goed gemaakt, ze weten met verstand

te zeggen hetgeen er te zeggen valt, wat ze vragen is gewettigd en redelijk, maar elk van hen herhaalt op een misschien verschillende toon precies dezelfde zaak.

Wij, wij hebben iets goed gedaan, men wil het niet erkennen, wij hebben verdiensten, men wil ze niet belonen. En de dagen gaan voorbij en er gebeurt niets. Moeheid overvalt de mensen en de wensen klinken minder luid, en de pennen blijven rusten in de inktpot.

Weldra zal niemand niets meer durven zeggen en het is misschien dit waar men op wacht.

Maar het is werkelijk dit, ik begrijp het nu : « men wacht » tot dat we buiten adem zullen zwijgen omdat we niets anders meer weten te zeggen dan ...

Maar gij dan, pennetje, waarop wacht gij om te schrijven ? Haast u ! loopt recht door, en zeg het hun dat vroeg of laat onze rechten geëerbiedigd zullen worden, wij zullen volhouden, en vergeet niet, pennetje, een Ontmiijner blijft altijd op de bres.

...Bah.

onze buitenlandse betrekkingen uit te breiden, hebben wij niet minder alles in het werk gesteld om het hart te winnen en de genegenheid af te dwingen van de grote vaderlandse groeperingen. Wij zijn namelijk ingegaan op de uitnodiging van de V. O. V. 40-45 en hebben talrijk deel genomen aan de betogingen van Luxemburg, Den Haag, en de herdenking van de slag aan de Leie, waar dan ook onze vaandels een flinke ereplaats innamen.

Onze voorzitter Generaal Sverin, had U op de algemene ver-

Onze sociale werken

— zo werden er 400 fr. in plaats van 250 bestemd voor het jaarlijks Sinterklaasfeest;

— Anderzijds werd er een tegemoetkoming van 2.000 fr. uitbetaald aan ieder wees op het tijdstip van zijn plechtige communie;

— verder, en op voorstel van onze vriend Lt Maes, zal er dit jaar een vacatieoord worden ingericht, waar een vijftigtal onzer kinderen een maand in de open en gezonde lucht zullen doorbrengen. Wij koesteren de hoop dat deze eerste poging met succes zal bekroond worden en dat zij volgend jaar nog meer bijval zal kennen.

gadering van verleden jaar gevraagd het besluit van het hoofdbestuur goed te keuren strekkende tot een grotere activiteit ten overstaan van onze weesjes. Aangemoedigd door uw handgeklap werden alzo verschillende besluiten ten uitvoer gebracht die van aard waren deze kinderen wat meer vreugde en tevens versterking en troost te verschaffen, zonder daardoor de steun te verzuimen, die wij dienen te verlenen aan hun voogden oelast met hun opvoeding en onderricht :

Ten slotte hebben wij drie meisjes, wezen van de sectie Henegouwen in het Koninklijk Gesticht van Lede kunnen plaatsen, waar zij een algemeen onderwijs en een beroepsopleiding zullen ontvangen op de kosten der Verbroedering. Wij hopen nog andere wezen in dezelfde voorwaarden te helpen.

Ook rekenen wij op uw aller hulp om ons in deze taak bij te staan, door ons de meisjes of jongens aan te wijzen, die een bijzondere aanleg tonen, wij zullen hen helpen en aanmoedigen, opdat zij zich door het leven de weg banen, waarop zij door hun verdiensten, gedrag en be-

kwaamheden kunnen aanspraak maken.

Dit jaar werd het Nationaal Werk der Oorlogwezen in het leven geroepen, dat buiten het verlenen der geneeskundige zorgen zich op alle gebieden met de wezen bezig houdt. Ons nummer van Maart heeft U daarover breedvoerig onderhouden, wij zullen ten andere niet nalaten U op de hoogte te houden van de werkzaamheden van dit zeer belangrijk werk.

Het Hoofdbestuur heeft zich onledig gehouden met het uitgebreide plaatsen van gedemobiliseerde ontmijners; in sommige gevallen zijn wij gelukt, doch gezien de werkloosheid die er thans heerst, wordt deze taak alle dagen moeilijker. Wij zijn dan ook dadelijk toegetreden tot het groepement dat door de V. O. V. 40-45 onlangs in het leven werd opgeroepen te Brussel en dat niet alleen de problema's van maatschappelijke aard tracht op te lossen, maar tevens tracht een soort plaatsingsbureau tot stand te brengen.

De nagedachtenis onzer leden in ere houden blijft voor ons een vrome taak. Wij hebben nochtans moeten inzien dat een jaarlijks bezoek aan al de gedenktekens een niet te verwezenlijken denkbeeld is, dit zou

De Heer schepene Van Put overhaandigd een medaille aan Kap. Cottom en 1ste S. M. Devleeschouwer

ten andere verscheidene dagen vergen. Ook stellen wij U voor deze heilige plicht aan de secties

over te laten, het comité zal de datums vaststellen en een afvaardiging sturen.

Onze eisen

Reeds op de vorige algemene vergadering hadden wij de zekerheid dat de ontmijners, bij het tot stand komen van de wet op de vergoedingspensioenen, toch van de voordelen van deze wet zouden kunnen genieten. Dit is vandaag een voldongen feit. Het moge gezegd, wij hebben daar een merkwaardig succes behaald, waarvan vandaag de weduwe, wezen of andere rechthebbenden van onze gevallen makers, Alleman, Cadet, Demaet, Janssens en Roland de vruchten plukken.

Wij wensen niettemin en uit ganser harte dat het de laatsten moge zijn.

Een ander eis die wij vooruit

standpunt bijgetreden en onlangs hebben wij langs de radio kunnen vernemen, dat de Statengeneraal de titel van oudstrijder opeisen voor de ontmijners.

Deze erkenning zou ons een hand toesteken voor ons andere eisen en bijzonder voor de gepaste wijzigingen aan de prioriteitswet. Op het huidig ogenblik wordt de laatste hand gelegd aan de kwestie der bijkomende annuïteiten en gij weet dat wij de toekenning ervan gevraagd hebben, voor de tijd bij de ontmijning doorgebracht. Het geldt hier de jaren bij de ontmijning te zien dubbel tellen voor pensioen, eretekens, enz...

De commissie Lebert heeft ha-

De mannen van Antwerpen

sonen niet verder lezend ons raadplegen voor niet te noemen zaken.

Gewoonlijk wordt daarmee bij ons eens smakelijk gelachen maar nu echter niet.

(vervolg van bladz. 1)

Geen gevaar van M.P. of P.V. in de beurt en stijgen met ons dieren in de cabien van den auto, terwijl de Frans geheimzinnig naar de Kapper loert.

Ge moest de kop van dien boer gezien hebben, en wanneer we weer eene mijn vonden... en dan in den namiddag als we een voor een die 14 mijnen lieten springen. En dan

De mannen van Antwerpen

sonen niet verder lezend ons raadplegen voor niet te noemen zaken.

Gewoonlijk wordt daarmee bij ons eens smakelijk gelachen maar nu echter niet.

De Kapitein gelooft niet dat er een ongeluk gebeurt is, anders zouden wij reeds langs ingelicht zijn, het is waarschijnlijk eene panne aan de auto.

Men wacht...

Rond 5 u. 30 eindelijk motoregeronk, het is de camionnette die binnen komt gereden, Frans stapt uit schijnbaar slecht geluimd, de autovoerder en de twee soldaten stappen insgelijks af, allen goed gezond, de ongerustheid is verdwenen en vergeten.

Men begint opnieuw te praten.

Awel Frans dorstig weer van dag he? Geen antwoord.

En de marmitten? Eindelijk gaat hij open, doch men voelt spoedig dat het maar een geveinsde woede is, want feitelijk heeft hij vandaag een goeden dag gehad.

Wij hebben 14 Tellermijnen 43 gevonden. Wij hebben ze natuurlijk niet losgeschroefd alsook niet medegebracht maar seffens laten springen.

En inmiddels hij zijn werkverslag invult begint hij ons te vertellen.

Voor het gemeentehuis stond de veldwachter op ons te wachten. Aan zijne houding kon ik al direkt zien dat hij deze maal zeker was dat er eene mijne was.

(vervolg van bladz. 1)

Geen gevaar van M.P. of P.V. in de beurt en stijgen met ons dieren in de cabien van den auto, terwijl de Frans geheimzinnig naar de Kapper loert. Doch deze gebaart van niets want hij is te nieuwsgierig om het verder verloop van de zaak te weten. (het doet toch somwijlen eens goed het reglement zonder het te weten te overtreden al was het met geen slechte bedoeling.)

Langs smalle veldwegen brengt de veldwachter ons op ongeveer 3 km. van de kom der gemeente voor eene weide waar een landbouwer ons komtervoegen. Hij toont ons een tuig dat hij in zijne weide gevonden heeft, het is eene Tellermijn 43.

Geen enkele technische overweging laat toe in deze streek mijnen aan te treffen. De weide wordt regelmatig afgemaaid maar men heeft er nooit vee op laten grazen.

Ik dacht bij me zelve waar er een mijn ligt kunnen er ook wel twee en meer liggen. Ik heb dan als steekproef, daar ik maar twee ontmijners bij had, twee overhoekse banden laten dedecteren, en twee mijnen gevonden.

Dan heb ik gans de weide laten ontmijnen en alzo 14 mijnen gevonden.

Zij waren niet gespannen,

Op een honderdtal meters van daar heb ik ze een voor een laten springen, met een kleine bourrage van 30 cm en het was gebakken.

Ge moest de kop van dien boer gezien hebben, en wanneer we weer eene mijn vonden... en dan in den namiddag als we een voor een die 14 mijnen lieten springen. En dan Jef de veldwachter, wanneer we terug naar het gemeentehuis reden, ge had het moeten zien hoe hij het uitlegde van die 14 mijnen die hij gevonden had.

Wat betekend nu 14 mijnen tegenover de honderdduizenden reeds opgegeven en vernietigd, het is maar juist een getal te voegen bij het reeds groot aantal en de statistieker is er aan voor zijne moeite, daar er geen enkel vergelijk, geen enkel verslag mogelijk is.

Dit geeft nu de taak weer van eene ploeg opruimers die onophoudelijk reeds meer dan vier jaren dagelijks van dorp tot dorp rijden om alle moegelijke en onmogelijke ontploffings-tuigen en andere te verzamelen en op te ruinen, hetgeen de oorlogvoerende legers achter gelaten hebben gedurende hunne doortocht door ons landeken.

Men staat verstomd tegenover de werkelijkheid, het verstand verliest zijn recht tegenover zulk en schouwspel. En niettegenstaande men met de meeste nauwkeurigheid en zorg werkt, moet er soms 9 tot 10 maal naar het zelfde dorp teruggekeerd worden.

En zie daar waarom... en hoe het mogelijk is dat er nog steeds een ontmijningsdienst bestaat, ondanks er toch geen mijnen meer zijn.

vandaag de weduwe, wezen of andere rechthebbenden van onze gevallen makkers, Alleman, Cadet, Demaet, Janssens en Roland de vruchten plukken.

Wij wensen niettemin en uit ganser harte dat het de laatsten moge zijn.

Een ander eis die wij vooruit hebben gezet: de titel van oudstrijder; hieraan werd tot op heden nog geen gevolg gegeven evenmin als voor vele ander gemobiliseerden van 40-45.

Het statuut is nog niet verschenen. De grote Vaderlandse groeperingen hebben echter ons

gelegd aan de kwestie der bijkomende annuïteiten en gij weet dat wij de toekenning ervan gevraagd hebben, voor de tijd bij de ontmijsning doorgebracht. Het geldt hier de jaren bij de ontmijsning te zien dubbel tellen voor pensioen, eretekens, enz...

De commissie Lebert heeft hare werkzaamheden hervat en gaat voort de eisen die haar werden voorgelegd te onderzoeken. Het verlenen van zekere eretekens valt in hare bevoegdheid binnen kort zullen wij daarover zeker meer weten.

Onze activiteiten

De secretaris zal dadelijk een overzicht geven van onze bilan. Gij zult vaststellen dat sommige uitgaven fel verminderd zijn (hulp aan weduwen, gewonden of invaliden), en dat andere tijdelijke uitgaven eerstdaags zullen verdwijnen, zoals: kentekens, diploma's, museum van het Leger, ontmijsnersboek, doch er zijn andere die onvermijdelijk zullen stijgen: wij bedoelen de steun en hulp aan onze wezen. Indien onze inkomsten van het verlopen jaar nog zeer bevredigend mogen genoemd worden, zien wij ze toch stilaan verminderen.

Feesten werden, wel is waar, ingericht te Sint-Andries, Moeskroen, Kortrijk, Blankenberge, Brussel, Couillet, La Louvière, Luik en Verviers. Doch, deze twee laatste uitgezonderd, hebben ze niet de verwachte uitslagen gegeven. Harde tijden, gebrek aan vrije tijd, gebrek aan toewijding bij allen, want de

vlijt van enkele toegewijden kan niets baten, men moet op ieders hulp kunnen rekenen.

Verlangt men dat de kas van de nodige fondsen voorzien wordt om het begonnen werk te voltooien, dan is uw allerhulp onmisbaar. In dit domein stellen wij Luik als voorbeeld, dez sectie laat geen enkele gelegenheid voorbij gaan om geld in te zamelen voor onze sociale werken. De laatste week der Ontmijsning, gehouden te Luik-Verviers, heeft de mooie som van 202.000 fr. opgebracht. Hiervan zijn er 170.000 bijeen gebracht door onze vrienden van Verviers, aan wiens hoofd onze weldoener en vriend de Heer Robert Rainotte staat en die steeds met diepe toegenegenheid voor de ontmijsners in de bres springt.

In naam van alle ontmijsners en in naam van onze talrijke beschermelingen bedanken, wij hem uit ganser harte en sturen

hem onze inigste wensen voor zijn aanstaande geluk, want ge moet weten onze vriend Robert is verloofd en zoals te verwachten was heeft hij zijn toekomstige bruid gekozen onder zijn liefvallige en toegenegen helpers en vriendinnen der ontmiijners.

Ik eindig door aan onze Verbroedering een lang en voorspoedig leven te wensen, waarop ze echter maar alleen kan bogen, als ze op de toewijding van ons allen mag rekenen.

Dan leest Lt-Kol. Placet dezelfde rede voor in het Frans en wordt warm toegejuicht.

Daarna wordt het woord verleend aan makker Comdt Linden, secretaris der Verbroedering die verslag uitbrengt over de geldelijke toestand en de bedrijvigheid tijdens het verlopen jaar. Onze schatbewaarder Comdt Dieu behandelt nadien dezelfde punten in het Frans.

« De Voorzitter, zo begint spreker, heeft reeds verscheidene punten toegelicht, er zijn er echter nog een paar die onze bijzondere aandacht moeten gaande houden.

Dank zij het flink optreden van Majoor Porrewijk, het huidige Diensthoofd van de D. O. V. O., hebben de meeste ontmiijners, nog in werkelijk dienst, een verbintenis kunnen aangaan als beroepsmilitair, hetgeen hun verscheidene niet te onderschatten voordelen heeft verschaft.

Met de steun van Majoor Porrewijk wordt er heden nog onverpoosd gestreden, opdat die militairen op dezelfde voet zou-

kaat Vandeneijnde aan de dag legt ten bate van de ontmiijners, in een juist daglicht te stellen.

Net als vorige jaren en niet-tegens'aande zijn veelzijdige bezigheden, is makker Van den Eynde steeds bereid in de bres te springen als zijn bevoegdheid

Verslag van de Secretaris...

Comdt Linden blijft dan enige ogenblikken stil staan bij de bedrijvigheid van ons secretariaat gedurende het verlopen dienstjaar en zegt onder meer « dat er duizende brieven werden ontvangen aangaande de meest uiteenlopende zaken, waaraan in de meeste gevallen een gunstig antwoord werd gegeven.

Wij hebben alsoo een uitgebreide documentatie moeten bij mekaar brengen, hetgeen ons vandaag toelaat te zeggen, dat wij thans bij machte zijn U snel en gepast te woord kunnen staan in allerhande maatschappelijke zaken, zoals, maatschappelijke

Spreker geeft ons dan vervolgens een overzicht van onze bilan 1948-49. (Deze bilan vindt U verder in ons blad.)

Zoals gij zelf kunt opmerken vertoont deze bilan veel gelijkernis met die van verleden jaar.

In zijn geheel, hebben wij dit jaar ongeveer 300.00 fr. uitgekeerd onder vorm van steun, 70.000 fr. werden aangewend voor het welzijn van onze weesjes.

De post « steun aan gewon-

in rechterlijke zaken ons van nut kan zijn.

Zonder acht slaan op tijdverlies en kosten, hem hierdoor veroorzaakt, is het altijd met bijval en pro deo dat hij onze leden ter zijde staat, die met moeder justitie te doen krijgen.

zekerheid en de takken die daarmee verband houden, verders pensioenen, voorkeurrechten, vergoedingen, enz.

Wij raden U bijzonder aan geen vergoedingspensioen, of dergelijke aan te vragen zonder ons te raadplegen, daardoor zult gij U niet alleen door een helpende steun omringen, maar tevens U veel onaangenaamheden besparen.

Wendt U dus in volle vertrouwen tot ons secretariaat, waar makker Baents, de spil van onze vereniging, U met open armen zal ontvangen en U zal helpen in de mate van het mogelijke.

...en het bilan van de Schatbewaarder

gen verheugen voor onze makers op het werk.

De post « steun aan invaliden » is verhoogd, zoals die van « steun aan de weduwen », vermits het tijdperk der ongevallen nog niet ten einde schijnt.

Sommige weduwen ontvangen nog steeds geen kindergeld andere zelfs nog geen pensioen. Zekere weduwen hebben met andere moeilijkheden te kampen die alzo onze steun weer opnieuw dringend nodig ma-

Antwerpen - De vaandels van onze Secties

Voor wat ons ledenaantal betreft, mogen wij met een zekere fierheid zeggen dat wij het jaar hebben gesloten met 1267 leden, en alles laat voorzien dat wij dit jaar dit cijfer zullen overtreffen, hetgeen een sprekend bewijs is van de vitaliteit van onze Verbroedering.

kwaam voor het werk, hebben zo'n gering procent bekomen, dat wij ons verplicht zien tussen te komen in afwachting van de herziening van hun pensioen.

Het dient echter aangestipt, dat onze geldelijke tussenkomst in dergelijke gevallen steeds gebeurt onder vorm van lening; ieder geval wordt grondig onderzocht.

De terugbetalingen houden ten andere dezelfde tred als verleden jaar : 24.000 en 23.000 fr.

erelening van ons ontvangen hebben, zich flink van hun verbintenis hebben gekweten, zodra hun geldelijke toestand dit enigzins toeliet, wij wensen hen daarvoor geluk.

De post « administratie en taksen » is lichtjes gestegen uit hoofde van de verhoging der posttarieven en van de prijs van sommige artikels.

Ons Bulletin heeft ons 20 duizend fr. meer gekost dan verleden jaar. Het staat vast, dat, wanneer men over een mooi en goed incengestoken blad wil beschikken, men zich ook de nodige geldelijke offers moet getroosten : een fotografisch cliché van gewone afmetingen komt reeds op 250 tot 300 frank.

Deze stijging van uitgaven werden ruimschoots vergoed door de degelijke verbetering op verschillende gebieden van ons

verscheede niet te onderschat-
ten voordelen heeft verschaft.

Met de steun van Majoor Por-
rewyck wordt er heden nog on-
verpoosd gestreden, opdat die
militairen op dezelfde voet zou-
den geplaatst worden, als de an-
dere beroepsmilitairen en naar
andere eenheden zouden kunnen
overgaan of ten minste daar een
verbintenis kunnen aangaan.

Het is nu geen geheim meer
dat onlangs de ontminers met
een groot gevaar, financieel wel
is waar, zijn bedreigd geweest,
toen er van hoger hand beslist
werd dat vanaf 1945, dus met
terugwerkende kracht, de ge-
vaarvergoeding aan de beroeps-
taks zou onderworpen worden.

Onze Ondervoorzitter Lt-Kol.
Samyn, die de tussenkomst had
weten te bekomen van de Mi-
nister van Landsverdediging,
van Senator de Grootte, van de
HH. Lefébure, Molitor en
Schraepen, alle drie hooggeplaat-
ste personen in onze Nationale
Administratie, heeft op drie
maanden een puik succes ge-
boekt, door te bekomen dat de-
ze afhouding, slechts zou gebeu-
ren vanaf 1 Oogst 1948 en dat
er geen sprake meer zou zijn
van afhouding met terugwerken-
de kracht. Dit betekent gewoon
weg een geschenk van 3000 fr.
per jaar dienst.

Ondertussen is Majoor Por-
rewijck niet onledig gebleven
en is er toe gekomen de af-
houdingen gedaan in 1948,
zullen terugbetaald worden.

(Zeer verdiende toejuichingen.)

Anderzijds is het voor ons
een aangename plicht, de grote
toewijding, die makker Advo-

caat in zijn geheel, hebben wij
dit jaar ongeveer 300.00 fr. uit-
gekeerd onder vorm van steun,
70.000 fr. werden aangewend
voor het welzijn van onze wees-
jes.

De post « steun aan gewon-
den » is met 120.000 fr. vermin-
derd, iets waarover wij ons mo-

est nog steeds geen kindergeld an-
dere zelfs nog geen pensioen.
Zekere weduwen hebben met
andere moeilijkheden te kam-
pen die alzo onze steun weer
opnieuw dringend nodig ma-
ken.

Menige invalieden, onbe-

beurt onder vorm van lening;
ieder geval wordt grondig on-
derzocht.

De terugbetalingen houden
ten andere dezelfde tred als ver-
leden jaar : 24.000 en 23.000 fr.

Het moet gezegd dat tot he-
den, al de makkers, die een

gen komt reeds op 250 tot 300
frank.

Deze stijging van uitgaven
werden ruimschoots vergoed
door de degelijke verbetering op
verschillende gebieden van ons
blad, en die wij te danken heb-

vervolg bladz. 6

BILAN DIENSTJAAR 1948-1949

ONTVANGSTEN	48-49	47-48	UITGAVEN	48-49	47-48
Bijdragen			Hulp :		
Feesten, tentoonstellingen, en giften :	41.407,—	36.574,—	Gewonden	35.160,—	155.000,—
Antwerpen	43.047,40		Invalieden	85.900,—	66.500,—
Blankenberge	29.700,—		Weduwen en wezen	141.550,—	128.800,—
Gent	678,10		Verscheidene	36.750,—	299.360,—
Lessen	18.140,—				
Verviers	340.000,—		Wezen :		
Legermuzeum	24.690,45		Iste Communic	19.500,—	
Godry	1.817,—		St-Niklaas	27.600,—	
Guilmot	840,—		College gelden	23.813,—	22.763,—
Verscheidene	955,—				
				70.913,—	
Teruggestorte leningen	24.150,—	22.800,—	Bijdrage UFAC	4.158,—	10.000,—
Intresten schatkiscertificaten	65.116,53	66.243,—	Aankoop kentekens	38.438,45	32.504,—
			Administratie-taks	38.213,65	36.430,—
	590.568,48		Bulletin	56.411,60	35.936,—
Bezit op 31-3-48	246.354,01		Diploma	15.398,30	
			Legermuzeum	34.162,20	
			Onkosten van vergaderingen, verplaatsingen, enz.	34.478,50	51.315,—
Totaal	836.922,49		Voorschot op brochure	81.340,85	
			Verzameling photos	2.376,—	
Toestand op 31-3-48				675.250,55	
Op Postcheck		25.401,70	Bezit op 31-3-49	161.671,94	
Bank		212.356,01			
In kas		8.596,30			
			Totaal	836.922,49	
		246.354,01			
Toestand ou 31-3-49			Bezit op 31-3-48		246.354,01
Op Postcheck		3.050,80	Bezit op 31-3-49		161.671,94
Bank		157.577,69			
In kas		1.043,45	Debetsaldo		84.682,07
		161.671,94			

Heldhaftige tijde der Ontmijning

De ontmijning, uitdrukking voortspruitende uit een nieuwe oorlog, kan reeds heel wat adelbrieven voorleggen.

Inderdaad had de grote oorlog 14-18 reeds de noodzakelijkheid geschapen een dienst op te richten genaamd « Dienst voor Vernietiging der Springstoffen » welke bij het begin van 1940 nog in werking was.

Haar voornaamste opdracht, het onschadelijk maken van artilleriespringtuigen en bommen kwam eerder weinig voor; wat de mijnen betreft, deze bestonden om zo te zeggen nog niet.

De mijnenoorlog te dien tijde bestond vooral uit het graven van gaanderijen en onderaardse versterkingen, welke opgevuld met springstoffen op het gewenste ogenblik de vijandelijke stellingen vernielden.

Moeten wij daaruit besluiten dat onze vaderontmijners een rustig baantje hadden. Heel zeker niet, de gevaren waren groot. Waren zij nochtans te vergelijken met deze welke onze huidige ontmijners te vrezen hebben? Ik zal hierop onmiddellijk antwoorden : neen.

En wij konden dit reeds vanaf 1940 ondervinden, onmiddellijk reeds na dien « eigenaardigen oorlog ».

Onze eerste ontmijnerslessen krijgen wij onder de plak van onze beschermers, vele ouderen van het 8e Genie Bon. Zullen

dat hij door een plotselinge zenuwaanval gegrepen werd, hij springt ter plaatse de armen in de lucht zwaaiend en « Boem » « Boem » roepend, zo hard dat de trommelvliezen er zouden van scheuren.

Flemalle - Haute : Op 15 Januari 1945 werd de eerste VI onschalijk gemaakt.

Ik heb begrepen, mooie dikbuikige ariër, en daarop ga ik mijn eerste Deutse mijn onschadelijk maken door het koperen vijsje te verdraaien bij middel van een geldstuk waarop, oh ironie van het noodlot, de spreuk « Vrijheid, Gelijkheid en Broederlijkheid » gegrift staat.

1941. De als burgers dienst

een officier bijgestaan door 6 tot 7 beroepsmilitairen, met als opdracht, het onschadelijk maken en vernielen van ieder spring- of brandtuig dat zich op Belgisch grondgebied zou bevinden. Door Belgisch grondgebied

vinding sterker en onwankelbaarder werd, getekend door het wrede verlies van talrijke kamaraden. Duitse, Engelse, Amerikaanse bommen werden de een na de andere ontdaan van hun ingewanden, bestudeerd en uitgenomen. De bekomen inlichtingen werden langs geheime wegen medegegeeld aan de geallieerden welke de oorzaken van het niet ontploffen nagingen en hierin verbetering brachten. Het voortdurend veranderen van het ontstekingsmechanisme stelt deze zelfmoordkandidaten voor steeds nieuwe vraagstukken. Mag men of mag men ze niet onschadelijk maken? Hadden de Engelsen nu nog maar terzelfdertijd als het afwerpen der bommen enkele onderrichtingen medegegeven, het onderwerp behandelende « Hoe verongelukt men niet ».

Acht manschappen voor twee provinciën, over deze acht kleine ontmijners, ontferm U Heer. Wat al werk ! Wat al werk !, hebt gij hen gezonden, Heer Churchill, voor werkloosheid hebt gij hen gespaard. Toch moeten wij U danken, aldus hadden wij de gelegenheid onszelf een in steeds stijgende lijn gaande kennis eigen te maken. Heel zeker zoudt gij wel eens hartelijk gelachen hebben, moest gij vernemen welke toer wij eens bakten aan een « Haupt-

mann » in 1943.

Luister maar even. In volle nacht regende het fosfoosbommen van 15 lbs op een buurtspoorweg van een grote Waalse stad. De ontmijners komen, maken alles onschadelijk, en stapelen alles, de « Feldgraue » overheden komen ter plaatse. Het order wordt gegeven alles over te brengen naar den « Bahnhofofficier » welke een groot sorteringstation beveelt in de omgeving. In orde. Eens hun hielen gedraaid, nemen de ontmijners een 15 tal brandbommen nemen de ontstekers eruit, vervangen het fosfor door water, plaatsen het werkingssysteem terug en brengen dit alles naar den hauptmann.

Wellicht, Heer Churchill, werd U wel een geschenk gebracht in den vorm van... waterbommen. En dag voor dag, bombardement na bombardement kwamen de in zulke onmenselijke omstandigheden opgedane kennis versterken. Omstandigheden welke nog moeilijker en soms pijnlijker gemaakt werden door een dom niet begrijpen van de bevolking, welke ons voor « Duitsgezinden » hield, de schijn was enigzins tegen ons. Hoeveel maal werd een der onzen door de Gestapo of een gelijkwaardige dienst uit bed gehaald om een sabotage springtuig onschadelijk te maken. (vervolg bladz. 6)

lijk reeds na dien « eigenaardigen oorlog ».

Onze eerste ontmiijnerslessen krijgen wij onder de plak van onze beschermers, vele ouderen van het 8e Genie Bon. Zullen zich dit nog wel herinneren. Volgens de Conventie van Genève mogen geen krijgsgevangenen bij ontmiijningswerken gebruikt worden, maar wat kon dit onze verdrukkers ook maar enigermate verontrusten. Als onderrichters waren de « landstormers » welke ons bewaakten eerder pover en onbevoegd. Ik herinner mij nog in het begin der maand Augustus 1940 langsheen Belgisch Luxemburg naar vooruitgeschoven steunpunten der Maginotlijn bij een mijneveld te zijn gebracht, aangelegd met T.Mi. 35 (het mijneveld was mij vanaf eerbiedwaardigen afstand aange-wezen door mijn grijze leermeesters). Kijk! Sichen! Scharf! een wit puntje, een rood puntje! Daar ik de taal van Goethe niet machtig was ging ik terug en begon een onderhoud vergezeld van heel wat gebaren met de feldwebel, welke tot het naderen der mijnen niet kon overhaald worden. « Nein, nein, es ist arbeit von Belgische pionieren ». (Neen, neen, dit is het werk van Belgische Genietroepen). Arme stommeling hij trachtte nog iest van de schijn te redden. Eindelijk begint hij mij uit te leggen : voor « sicher » laat hij zijn hoofd zijdelings op zijn handen rusten, en sluit de ogen; begrepen, dit was dus « veilig », voor scharf, zou men haast gedacht hebben

wijze te verdraaien bij middel van een geldstuk waarop, oh ironie van het noodlot, de spreuk « Vrijheid, Gelijkheid en Broederlijkheid » gegrift staat.

1941. De als burgers dienst doenden waarin wij herschepen waren luilakten en lieten de teugels zoveel mogelijk los.

De onoverwonnen R. A. F., vasthoudend en altijd tegenwoordig, beantwoordt slag voor slag de aanvallen van de Luftwaffe. De bombardementen op het « Grosse Reich » gaan in stijgende lijn. De luchtgevechten boven Belgisch grondgebied worden menigvuldiger, het neerstorten der vliegtuigen alsook het vallen hunner bommen talrijker. Weldra is ons grondgebied bezaaid met springtuigen van alle kaliber, vanaf de zeshoekige brandbom alover de fosfoorbom tot de grote met springstof gevulde zware bommen van 2000 kg.

Het gevaar is groot, de burgers roepen om hulp, ze leven als op een vuurberg. De opgeroepen Belgische overheid richt onder het bestuur van het Kommissariaat-Generaal voor Wederopbouw van het land, opnieuw de in 1940 ontbonden Dienst in onder de benaming D.O.V.O. (Dienst voor Opruiming en Vernietiging van Ontploffingstuigen).

Het bevel wordt toevertrouwd aan dezelfde officier welke de vroegere dienst voor Vernieling der springtuigen leidde. Het land wordt verdeeld in sectoren, iedere sektor twee provinciën bevattende. Aan het hoofd van iedere sektor staat

ontmiijners de les van vele onverbiddelijke, harde zaken, een onderricht vervangen werd door een op alle ogenblikken wakker blijvend initiatief, een praktijk waarin stuk voor stuk de onder-

zen een in steeds stijgende lijn gaande kennis eigen te maken. Heel zeker zoudt gij wel eens hartelijk gelachen hebben, moest gij vernemen welke toer wij eens bakten aan een « Haupte-

maal werd een der onzen door de Gestapo of een gelijkwaardige dienst uit bed gehaald om een sabotage springtuig onschadelijk te maken. Hoeveel emigrens tegen ons. Hooft- vervolg bladz. 6

Onze betrekkingen met de Engelse ontmiijners

Onze afgevaardigden te Londen op Vergadering van Bomb Disposal

De Verbroedering van de Ontmiijners van België, uitgenodigd op deze vergadering, zond als vertegenwoordigers de kameraden Cogneau en Linotte.

De vergadering begon om 20 uur, op de eerste verdieping van het lokaal « Pindar or Wakefield » een hotel in de omgeving van « King-Cross Nation ».

Het bestuur was samengesteld uit : de voorzitter H.J. Hunt, M. B. E. de Chairman L. Gerhold G. M., de secretaris Majoor Warren en de schatbewaarder.

De Belgische vertegenwoordigers en de Heer Cullen, afgevaardigde van « Auxiliary Bomb Disposal old comrades association » hadden plaats genomen bij het bestuur.

Zoals de traditie is in elke vergadering van oud strijders, begon men ook met een minuut stilte ter nagedachtenis van de gesneuvelde makkers.

De voorzitter wenste de Belgische afvaardiging welkom

en den Heer Cullen.

De secretaris Mr Warren leesde het verslag voor van de vorige vergadering en geeft een historisch overzicht van hun verbroedering gedurende de laatste veertien maanden, waarin hij de aandacht trekt op de vriendelijke relaties met de Belgische verbroedering.

Door twee leden van het bestuur werd een zeer interessant amendement voorgesteld waardoor de burgers welke hulp verleend hebben aan de « Bomb Disposal » als lid

van de verbroedering kunnen opgenomen worden.

Men gaat verder met de kiezing van het nieuw bestuur; den Heer Hunt, voorzitter, en de Heer Gerhold, Chairman, worden herkozen bij toezichting.

Daarna stelt het bestuur voor een verzoekschrift te sturen, aan den Heer W. Churchill, aan de Pers en aan de hoge bevoegdheden, om een eenheid van specialisten van « Bomb Disposal » op te richten in het territoriaal leger.

Op het einde van de vergadering bedankt de Heer Cogneau, in naam, der Belgische ontmiijners, de Engelse vereniging om haar uitnodiging, en in 't bijzonder de voorzitter die zich geen moeite gespaard heeft om het verblijf in Londen te vergemakkelijken en de secretaris welke de betrekkingen tussen beide verbroedering helpen ontstaan heeft.

Hij nodigde een of twee leden uit op onze algemene vergadering.

Kapt. Hunt en onze makker Van Cleven.

Een jaar Aktiviteit ...

(vervolg van bladz. 4)

ben aan de toewijding en be-
gaafdheid van onze nieuwe re-
kruut, makker Pierreuse.

Daar de beroepsbezigheden
van Aalmoezenier Guyau hem
niet meer toelieten de nodige
zorgen te besteden aan ons blad
heeft het Hoofdbestuur makker
Pierreuse hiermee belast; zijn
aanvaarding staat borg voor de
toekomst van ons blad.

Het is grotendeels aan mak-
ker Pierreuse te danken dat wij
op zo'n prachtige brochure
« Onze Ontmijners » mogen
bogen.

De mooie omslag, de prach-
tige eretabel van de gesnevel-
den bij de ontmijsning alsook
de buiten tekstplaat « Badges
en kentekens van de ontmijs-
ning », zijn een schepping van
zijn kunstenaarstalent.

De Pers der Verbroedering...

zouden wij een winst van 700
duizend fr. verwezenlijken.

Zo'n uitslag kan maar alleen
bereikt worden als wij op de
medewerking van u allen mo-
gen tellen, waarop wij dan ook
stellig rekenen. Zelden zal er
zich een gunstiger gelegenheid
aanbieden om uw gehechtheid
te tonen aan ons werk en aan
het edel doel dat onze vereni-
ging nastreeft.

Op het einde van verleden
jaar werd er in het Koninklijk

... en hare
voorzichten

Het is aan zijn bekwaamheid
in de boekdrukkunst dat wij de
puike samenstelling en de zeer
gelukte opluistering van dat
boek te danken hebben.

Zijn medewerking heeft voor
gevolg gehad dat de minimum-
prijs van de kosten konden be-
reikt worden en onze kas toe-
gelaten heeft een honderddui-
zend frank besparingen te doen.

Deze prachttoer verdiende
wel een melding en uw applaus.

Luidens de bilan werden er
reeds 81.000 fr. aangewend
voor de brochures.

Reeds werden er 10.000 Fran-
se brochures gedrukt, weldra
zullen ook 5.000 Nederlandse
verschijnen.

De verkoop van ieder bro-
chure laat een winst van circa
50 fr. en mochten wij al de
boeken aan de man brengen dan

Legermuseum een stand over de
ontmijsning opgericht. Dit is
voor ons een grote eer, die ech-
ter wel als verdiend mag be-
schouwd worden. Wij zijn hier-
over fier en des te meer omdat
hierdoor de nagedachtenis van
het prachtig werk der ontmijs-
ners door de tijden heen zal
bewaard blijven en nog bijzon-

Heldhafdige tijden der Ontmijsning

(vervolg van bladz. 5)

delijk te maken, waarvan het
mechanisme niet gewerkt had.
Toch bleef ons een grote ver-
goeding en troost in ons ge-
vaarlijk werkje, onder den vorm
van het geven van richtlijnen
aan de in de omgeving werkende
weerstandsbeweging, het hen
wijzen op fouten, en het aan-
leren van juiste werkwijzen;
maar dit, brave mensen was
voor U moeilijk te begrijpen.
Nog min kon U weten dat bij
het verdwijnen van een of an-
dere munitieopslagplaats (aan
onze hoede toevertrouwd), wij
aan de basis lagen van deze
« diefstal » uitgevoerd door pa-
triotten welke ons deze waarde-
volle voorwerpen ontleenden
zonder hoop op enige teruggave.
Onderzoek en tegenonderzoek
was onze enige beloning. Toch
hadden wij ook aangename
ogenblikken, ogenblikken waar-
aan wij met vreugde terugden-
ken. Bijvoorbeeld, het geval
waarbij de Gerechtelijke politie
op ons beroep deed om de ver-
moedens te kalmeren van een
volgeling wie het « Heil Hitler »
leel bekend en geliefd voor-
kwam.

Een briefdrager had bij deze
thuis een pakje, wel verzorgd en

gefrankeerd afgegeven. Maar
op niemand vertrouwend durfde
hij het niet openen een of
andere ontploffing vrezend.
Bij onze aankomst wijst hij ons,
bleek van schrik, het pakje op
zijn buidel. Stille..., wij luiste-
ren, geen uurwerkgetik. Los-
maken... opgepast men kan
nooit weten. Wij begeben ons
in den hof, en juist als bij het
granaatwerpen, smijten wij het
pakje paraboolgewijze in den
hof. Het pakje vliegt links en
het papieromhulsel rechts, wij
wachten een twintigtal sekun-
den en naderen dan. Maar dan
overvalt ons een van die onbe-
daarlijke lachbuien, het is juist
of wij een fles lachgas gebroken
hebben. De « Hitlervolgeling »
is in plaats van groen, blauw
geworden, hij beeft, het pakje
hield een wel afgewerkt doods-
kistje in, waarop een haken-
kruis en een doodskop geschild-
erd waren.

Sombere verwittiging, welke
twee maand later zijn ont-
plooiing vindt, toen weerstan-
ders de man in « zeef » veran-
deren.

Zeer gevoelig hoeft men ze-
ker niet te zijn bij het opgraven

van bommen, maar toch kwa-
men wij enigzins onder den
indruk als wij bij het graven
naar een vermoedelijke Duitse
bom op een doos gecondenseer-
de melk stuiten, nog volledig
ongeschonden of onaangeroerd.
Hoe kwam die daar? Geheim.
Dit is ons spijtig genoeg maar
eenmaal overkomen.

En zo kwam het einde van
den oorlog voor de burgers,
voor de strijdenden, maar niet
voor ons. Sinds 1941 strijden
wij een gevaarlijk en verader-
lijk gevecht, en nog altijd duurt
dit voort, weliswaar in enig-
zins verbeterde omstandighe-
den, verbeterd door opgedanen
kennissen, door het vinden van
plannen, door onthulde gehe-
men, door technische reglemen-
ten welke wij kunnen raadple-
gen, maar toch blijft het ge-
vecht steeds heel hard.

De ontmijsners van D.O.V.O.
gesticht onder den oorlog zijn
fier de baanbrekers (spijtig ge-
noeg te vlug vergeten) te zijn
van een Korps waar de man-
schappen sterven zonder morren
of tegenstribbelen.

TEMPEEST.

DE ONTMIJNERS TE BLANKENBERGHE
op de Koloniale dag

het edel doel dat onze vereniging nastreeft.

Op het einde van verleden jaar werd er in het Koninklijk

... en hare vooruitzichten

der omdat zodoende de ontmiijners een kleine plaats in de nationale geschiedenis hebben veroverd.

De gezamenlijke onkosten van deze tentoonstelling beliepen 34.000 fr. Doch als men rekening houdt met de ontvangsten gedurende de verschillende feestelijkheden gemaakt, dan schatten wij de oprichtingskosten van de stand op 9.500 fr.

De laatste post van 2.376 fr. behelst het maken van een reeks zeer belangrijke fotos over de ontmiijning, die wij zo wat uit alle hoeken van het land hebben verzameld.

Onze bilan doet ten slotte een tekort van 84.000 fr. uitschijnen. Doch als wij in aanmerking nemen, dat er ongevulvolg bladz. 8

STREPEN...

De Heer Parisis, volksvertegenwoordiger, heeft een wetsvoorstel ingediend waardoor de militairen die gedurende de veldtocht 1914-1918 door de vijand gevangen genomen werden inouwestrepen voor gevangenschap ontvangen zouden

Volgens hetzelfde voorstel zou men per streep 250 Fr. rente toekennen op de ouderdom van 60 jaar.

DE ONTMIJNERS TE BLANKENBERGHE op de Koloniale dag

Op Zondag 3 Juli ll. vierde de stad Blankenberghe met ene bijzondere geest de Koloniale dag. Bezit gij niet het enig en grote standbeeld van twee onzer Nationale Koloniale Helden : Lippens en De Bruyne, deze laatste sergeant bij het 2e Linie Regiment en die in 1891 op 21 jarige ouderdom naar Congo vertrok om de slavenhandel door de Arabieren gedreven, te bestrijden. Hij was een inwoner van Blankenberghe.

Vele vragen zich af hoe het kwam dat de ontmiijners in dit feest werden gemengd. Heel gemakkelijk om te verstaan, beste makkers.

Op 24 April 1949, toen wij met een delegatie van Luik, Antwerpen, Gent en Brugge onze zeer gewaardeerde voorzitter, generaal Sevrin te Den Haag omringden, werd hem door Luit. Generaal Ridder van Strijdonck de Burkel gevraagd zich in verbinding te stellen met het Gemeentebestuur van Blankenberghe met het doel, aan deze stad een weinig aarde en 2 stenen genomen het ene van het graf van de twee helden laffelijk afgemaakt te Kasongo door de stamchef Sefu en het andere genomen van de grondvesten van de boma (huis) van dat stamhoofd, aan de stad aan te bieden.

Onzer Voorzitter, Generaal Sevrin gelaste de ondergetekende Voorzitter der Afdeling West-Vlaanderen met deze taak.

Door onze sympathieke Erevoorzitter Majoor Porrewijk, tegenwoordig hoofd der D. O. V. O. werd ene afdeling ont-

Sergeant Bullaert vandeldrager van het 2de Ont. Bon bij het standbeeld.

mijners van de kust, onder het bevel van makker 1e Sergeant Crabeels en die het vaandel van 2e Bon. door de stad in 1945 geschonken omringde, op dit feest afgevaardigd.

Om 10.30 uur vormde zich een lange stoet geopend door een afdeling der stedelijke politie met het vaandel hunner vriendenkring en waaraan al de Koloniale en Vaderlandse groeperingen met vaandel deel na-

men, alsook de verbroedering van 14-18 van het 2e en 22e Linie, die der ontmiijners, de scholen, enz. gevolgd door de militaire en burgerlijke overheden met op de eerste plaats de Kolonel M.G. Vandendriessche Bevelhebber der Provincie, de Lt-Kol. Samijn oud bevelhebber der ontmiijnerstroepen der kust. Burgemeester Devriendt omringd van gans de gemeenteraad en Kapitein Cornet afkomstig van Soignies en die de reliquieën uit Congo had medegebracht.

De stoet trok door de stad opgeluisterd door 2 muziekmajors en een kliek trompetters. De overheden bebloemden de monumenten, die de opsmukking der grote dagen had ontvangen, bijzonderlijk dezen van « Lippens en De Bruyne » en der Ontmiijners. Na de bebloeming van dit laatste blaasden de trompetters de ontbinding van de stoet.

De overheden vervoegden het gasthof waar hen een lunch door het Gemeentebestuur werd aangeboden. Onze brave ontmiijners vervoegden ook hun lokaal waar hun een goed noemaal werd opgediend.

Mijn beste dank gaat niet alleenlijk naar Majoor Porre-

wijk voor zijn spontane bereidwilligheid, manschappen voor feestelijkheden uit te delen, dit kan ten andere maar aan de dienst die hij beheert te goed komen, maar mijn dank gaat ook naar het Gemeentebestuur der stad Blankenberghe en in het bijzonder naar de ijverige Burgemeester Devriendt, die al zoveel blijken van erkentelijkheid en waardering tegenover de ontmiijners heeft getoond en nog geen kans laat voorbij gaan om de ontmiijners te doen toejuichen.

Ik zou aan mijn plicht van oud bevelhebber der ontmiijnerstroepen in West-Vlaanderen te kort komen indien ik niet een woordje van bewondering aan 1e Sergeant Crabeels toe stuurde voor de kranige houding van zijne manschappen, bij de Erewachten door hen geleverd aan de monumenten « Lippens-De Bruyne » en dit der ontmiijners.

In een volgende bijdrage zal ik trachten een kort relaas te geven hoe Kapitein op het gedacht kwam deze aarde en stenen naar Blankenberghe over te brengen, en op welke manier hij zijn plan wist ten uitvoer te brengen.

Lt-Kol. SAMIJN.

DE D. O. V. O. B. D. afdeling is ontbonden

Vele oud-ontmijners weten waarschijnlijk niet dat een deel van D.O.V.O. dienst deed in bezet Duistland, onder de benaming van het vernietingspeloton van ontploffingstuigen, later onder D.O.V.O., detachement in Bezet-Duistland. Dit Peloton werd samengesteld te Verviers op 4-3-1946 en kreeg zijn opleidingsperiode aan de Belgische kust.

Het effectief was samengesteld uit militianen van de klas 44 en stond onder het bevel van Luitenant Snyers die bijgestaan werd door de 1ste sergeant Grégoire, de sergeant Reyens en veel later door de 1ste sergeant-majoor Falize, die na enkele maanden naar Namen werd overgeplaatst en vervangen werd door 1ste sergeant Ambroise.

De 1ste Mei 1948, werden alle militianen vervangen door Ontmijners, oorlogsvrijwilligers die voor het meerendeel uit het IIe Ontmijningsbataljon kwamen. Hun opdracht bestond in het vernietigen van ontploffingstuigen van een meest verschillende aard, vanaf geweerkogel tot bommen van 2.000 kg. Deze vernietigingen gebeuren met de medewerking van ploegen Duitse burgers, gevormd uit specialisten inzake ontploffings-

Nen, is het niet!

De overste der sekte, nu kapitein (juiste beloning voor zijn hoedanigheden als chef) had ons dan ook uitgenodigd om een uitstapje te doen in de mooiste streken van Duistland : Drachenfels, Rijnvallei, Remagen...

Een goed avondmaal wachtte ons in de club « Vici » te Bad Godesberg na deze zwerftocht.

Dit korpsmaal, noemen we het voor de gelegenheid afscheidsmaal werd voorgezeten door Kapitein Snyers, omringd door de dames Gregoire en Dieckx, alsook door enkele officieren der genie, vrienden der ontmijners.

Daar ik het voorrecht bezat de oudste te zijn, heb ik met een kleine toespraak onze overste bedankt en aan onze moedige ontmijners gezegd hoeveel leed het ons deed te moeten scheiden, ik heb aan elk van hen het beste gewenst in hun nieuwe eenheid in België.

Binnen kort zal een samenvatting van de geschiedenis van D.O.V.O.-bezet-Duistland ter beschikking der oud-ontmijners van deze eenheid gesteld worden.

Adjud. MALCHAIR

UIT DE OORLOGSGEDENKSCHRIFTEN VAN WINSTON CHURCHIL

*verschenen in het dagblad " Le Soir ", haaldentwe volgende
belangrijke Jossus.*

Rond half September begon de vijand een nieuwe taktiek toe te passen die geweldige verwoestingen veroorzaakte. Ontelbare tijdbommen regende op ons neer en de verdedigingsdiensten kregen door dit feit uiterst ingewikkelde problemen op te lossen. Spoorwegen over grote uitgestrektheden, belangrijke spoorknooppunten, de nabije omgeving der fabrieken die noodig waren tot de verdediging van het land, de vliegvelden en belangrijke hoofdwegen moesten talloze keren veroordeeld worden en waren, nu dat we zo broodnodig hadden meermaals onbruikbaar.

De bommen moesten opgegraven en tot ontploffing gebracht worden ofwel onschadelijk gemaakt worden : een uiterst gevaarlijke taak, vooral in

Moeten we hier nog bijvoegen dat onze ploegen van Bomb Disposal dezelfde angstige ogenblikken en dezelfde moeilijkheden gekend hebben ?

Moeten we nog vertellen dat onze mannen het niet enkel en alleen te doen hadden met Duitse bommen, maar ook met geallieerde springtuigen en in het ene geval niet meer dan in het andere noch de passende technische middelen noch de voorafgaande, voor dit soort werk nodige inlichtingen, ter hunner beschikking hadden.

het begin wanneer we ten koste van een reeks dure ondervindingen de te volgen techniek zoeken moesten.

In mijn eerste boekdeel, heb ik al gesproken over het drama dat het onschadelijk maken van magnetische mijnen meesleepte, de bliken van aan de dag gelegde toewijding werden op de duur als een alledaags iets beschouwd zonder dat ze evenwel daarom ophouden verheven te zijn.

De U. X. B. Vrijwilligers.

In ieder stad en in ieder wijk werden speciale ploegen samengesteld.

Talrijk waren de vrijwilligers die zich voor deze dodelijke sport aanboden.

Enkele van de ploegen overleefden onze proefperiode, andere vervuilen 20, 30, 40 keren

hun taak alvorens de dood te vinden.

Gedurende mijn inspectie rondreis zag ik overal ploegen U. X. B. vrijwilligers opduiken (U. X. B. : Unexploded Bombs: niet ontplofte bommen). Het waren jongens met gezichten die moedig en toegewijd als ze waren enigermate verschillen van andere wezens.

Mager, verwilderd, de gelaatskleur een beetje blauwachtig, vurige blik, de lippen op een heel bijzondere manier samengeknepen waren ze toch onberispelijk van houding.

Wanneer men de geschiedenis schrijft van onze proefnemingen heeft men altijd de neiging misbruik te maken van het woord « wild ». Men had het moeten voorbehouden voor onze U. X. B. ploegen.

Maar dit is een andere geschiedenis.

En als in het land van de grote Winston de verdiensten van al deze moedige mannen niet alleen erkend maar ook belond worden dan is het bij ons helemaal wat anders. Zeggen we eenvoudig dat ondanks alle lofbetuigingen en prachtige redeteksten die onze Ontmijners reeds bezitten, er op het huidige ogenblik nog altijd één titel bestaat die ze ruim verdienen maar hun nochtans telkens geweigerd wordt.

De titel, deze van « Strijder » die ons door een gebrek aan begrip, even groot als onjuist, ontrukkt wordt, zal de echte beloning zijn.

lende aard, vanaf geweerkogel tot bommen van 2.000 kg. Deze vernietigingen gebeuren met de medewerking van ploegen Duitse burgers, gevormd uit specialisten inzake ontploffingsstoffen. Een deel van deze ploegen werkte op het vernietigingsveld tezamen met onze mannen.

Onafhankelijk van deze opdracht belastten ons de Belgische overheden met het verwijderen van onschadelijk maken van de ontploffingstuigen die zich in kazernen bevonden die door Belgische troepen bezet waren. We moeten er niet aan toevoegen dat dit werk veel ongelukken lijkt dit dat te Aken in 1947 gebeurde, belette. (In Aken werden bij de ontploffing van een Riegelmine in de Kazerne « Brand » een officier en verscheidene onderofficieren en soldaten, allen van een infanteriebrigade gedood.

Ziedaar in grote trekken het werk dat dagelijks verricht werd. De ontmiijners die in bezet Duitsland gediend hebben, hebben vast en zeker een goede herinnering behouden van de lange tochten die ze te verrichten hadden om zich naar hun werk te begeven. Zonder overdrijven kan ik bevestigen dat weinig militairen in het bezette gebied een zo bedrijvig leven gekend hebben en dat er weinige zijn die zoals zij de ganse Belgische zone en zelfs een deel van de Engelse en Franse zone bezochten.

Mocht een dergelijk mooie eenheid zonder een grootse begrafenisplechtigheid ontbonden worden?

D.O.V.O.-bezet-Duitsland ter beschikking der oud-ontmiijners van deze eenheid gesteld worden.

Adjud. MALCHAIR

sprongtuigen en in het ene geval niet meer dan in het andere noch de passende technische middelen noch de voorafgaande, voor dit soort werk nodige inlichtingen, ter hunner beschikking hadden.

altijd één titel bestaat die ze ruim verdienden maar hun nochtans telkens geweigerd wordt.

De titel, deze van « Strijder » die ons door een gebrek aan begrip, even groot als onjuist, ontruikt wordt, zal de echte beloning zijn.

UIT DE " LE COMBATTANT "

DE STEM DER ALGEMENE STATEN

Deze, die zoals wij op het internationaal plan alles volgen in de wereld wat betrekking heeft op Oud-Strijder, kennen de pennetwisten waartoe de maatregelen die de toestand van de Strijder van 1939-1945 bepalen in Frankrijk, Engeland en zelfs in Holland aanleiding hebben gegeven.

Bij ons kwam noch het statuut, noch de kaart van Strijder 40-45 tot stand. Het betaamt dus dat in het licht der schikkingen die door middel van statuten de toestand der andere rechthebbenden regelen, deze der Strijders 40-45 eindelijk uitgewerkt zouden worden.

Van belang is het, vóór alles, de bepaling van Strijder, zoals ze door het algemeen artikel van de wet van 27 Mei 1947 opgesteld werd te hernemen.

Deze wet vermeldt o. a. dat de voordelen toegekend door de wet van 3 Augustus 1919 en aangevuld door de wet van 21 Juli 1924 en 28 December 1931, aan de Oudstrijders en slachtoffers van de oorlog 14-18, uitgebreid zouden worden in dezelfde voorwaarden tot de categorie strijders van het Nationaal Leger en tot de Belgen die te land, ter zee of in de lucht in de Geallieerde gelederen ge-

vuchten hebben; als basis zou men de volgende maatstaf nemen :

I. Eerst en vooral de wil te dienen.

Buiten de uitdrukkelijk vermelde legermachten en voor zover alle bewijzen van de wil tot dienen zouden voor handen zijn kunnen de volgende gevallen als dusdanig beschouwd worden :

a) de jonge lieden van 16 tot 35 jaar, erkend als C. R. A. B.

b) de gemobiliseerde zeelieden.

c) de S. R. A. agenten, de gewapende weerstanders en de hiermee gelijkgestelden.

d) de militairen met verlof of de vrijgestelden in vredetijd die zonder persoonlijk oproepingsbevel het veldleger op 10 Mei 1940 hebben willen ver-voegen.

e) de leden der gemobiliseerde diensten in oorlogstijd die op het slagorder van het Leger op de oorlogsvoet vermeld zijn.

Hierop moeten echter een reeks uitsluitingen voorzien worden b. v.

a) de houders, enkel in het bezit van het bockje der burgerlijke mobilisatie.

b) de beroepsmilitairen of reservemilitairen die overtuigd

van het niet bestaan van een hogerbevel aan hun bevoegde oversten geweigerd hebben dienst te nemen in een organisme van de gewapende weerstand of S. R. A.

c) de Europeanen der coloniale troepen die samenspannen om de dienst over-de grens te vermijden.

d) de inlandse soldaten van de publieke macht die binnen de Congolese grenzen gebleven zijn.

Men zal moeten de kaart van de strijder 40-45 en hiermee gelijkgestelde, tot stand brengen waarop hun aantal oorlogsdienstjaren vermeld zal worden.

Degene die door het woord « Strijder 40-45 » aangeduid worden zouden moeten deel uitmaken van een der volgende groeperingen :

— De militairen onder de wapens van 10 Mei tot 28 Mei 1940.

— De militairen der Belgische Legermacht in Groot-Bretagne, de commandos, de parachutisten, de piloten, de zeelieden van alle Belgische en coloniale eenheden die onder Belgisch of Geallieerd bevel gevochten hebben.

— De Belgen die individueel in een Leger der Verbondenen

gediend hebben.

— De S. R. A. agenten.

— De vrijwilligers 44-45 en vooral deze van het bataillon Fus.

— De personen onder Belgische of Congolese wetgeving die behoorden tot coloniale eenheden die optraden in krijgsverrichtingen buiten de Congolese grenzen.

— De militairen die deel uitmaken van een organisme der weerstand van 1 Juli tot 14 October 1944.

— DE ONTMIJNERS.

— De C. R. A. B.

— Het kruis van strijder 40-45 die hen zou moeten toegekend worden zou een onderscheidingsteken dragen voor elk der verschillende veldtochten waaraan ze deel genomen hebben.

Verder zouden de verschillende opgelopen gevaren door het scheppen van nog te bepalen kentekens gekenmerkt worden, maar dan verschillend van de frontstrepen van 1914-1918.

Ziedaar, in het kort uiteengezet wat het statuut van de Strijder 40-45 zou moeten inhouden.

De Voorzitter der
Staten-Generaal,
F. DE LOZ.

HET LEVEN DER SECTIES

ANTWERPEN

Op 10 Juni 1949 werd te Antwerpen in het lokaal van de UFAC de jaarlijkse vergadering van de Afdeling Antwerpen-Limburg gehouden.

Na een korte toespraak, waarin de voorzitter zijn spijt uitdrukte over de verontschuldigde afwezigheid, van de Schatbewaarder (Almoezener Guyaux) en van de Ondervoorzitter (De Vleeschouwer) werd het woord verleend aan kamerad Lefevre die volgend verslag voorlas :

VERGADERING

INLEIDING : De zitting werd open verklaard.

HUIDIGE VOORWERP :

Verslag aangaande de bedrijvigheid van het verlopen Jaar.
Ontslag van het bestuur en kiezing.
Algemene vergadering.
Voorstelling van een nieuw lid : Bob

VERSLAG :

In dit verslag op het einde van het sociaal jaar worden we ertoe gebracht U te spreken over een bedrijvigheid welke zich elk jaar herhaalt. — Dit is gemakkelijk te begrijpen, want zij is een van onze belangrijkste bedrijvigheden zoonit in belangrijkheid uit oogpunt van het

nie van een harer dochtertjes te dekken. Voor wat betreft een gedemobiliseerd ontmijner, hebben we de nodige stappen gedaan om een plaats te bekommen in een groot warenhuis te Antwerpen (PRIBA). Dit alles omvat de liefdadige bedrijvigheid van onze Sectie ; doch er was nog meer.

Verleden jaar hebben wij in 't bizonder onze krachten gewijd aan het organiseren van feestelijkheden met het doel onze kas aan te vullen en om toe te laten onze ongelukkigen bij te staan. Dit jaar werden deze feesten niet hervat om geen misbruik te maken van de vrijgevigheid der bevolking. Nochtans zijn we niet werkloos gebleven. Het bestuur heeft zich niet gespaard in het belang van huidige leden der verbroedering. Het bulletijn der verbroedering was het voorwerp van algemeen kritiek. Daar het ons toeschijnt dat dit bulletijn de beste band tussen de leden en de Verbroedering is, is het noodzakelijk dat dit bulletijn steeds verzorgd wordt om bij de leden het gunstigste onthaal te bekommen. Het is daarop dat onze Almoezener door de bestuurlijke Raad gelast werd de zaak ter hand te nemen en de nodige verbeteringen aan te brengen. Een taak die niet vlot van stapel liep want menigvuldige moeilijkheden en tegen-

door de ontmijners gebracht. U zult alle ter harte nemen dit boekje te bezitten en het te verspreiden.

Op 19 dezer hebben we onze algemene jaarlijkse vergadering hier in Antwerpen zelf. Het dagorder werd U langs het bulletijn mede gedeeld. We wenssen hartelijk dat elk antwerper naar zal tegenwoordig zijn om minstens zo talrijk te zijn als verleden jaar te Luik.

Onslag van de Raad.

Erevoorzitter **Majoor Fanuel**.

Voorzitter : **Capitein Cotton**.

Ondervoorzitter **1ste Sergeant-majoor De Vleeschouwer**.

Secretaris - Schatbewaarder : **Almoezener Guyaux**.

Adjunct : **Dorrine Pierre**.

Kommissarissen : **Goffings - Thone Janssens**.

Kiezing van het nieuwe Bestuur.

De voorgaande bestuursraad bleef behouden.

Evenwel, gezien de afwezigheid de commissarissen Goffings en Janssens, die te laat verwittigd werden, verkozen de tegenwoordige leden de kameraden Vervoort en Van Hoeydonck met Thonne tot commissarissen voor het dienstjaar 1949-1950.

Als tweede onder-voorzitter werd onze kameraad Bob met eenparigheid van stemmen één (de zijne) gekozen.

De Marsch der Ontmijners

Velen onder u hebben zeker onze marsch nog niet gehoord, maar er wel met veel lof over horen spreken.

Velen onder u zouden ze zeker graag horen, ja zelfs ze willen bezitten op fonoplaat.

Ewel, beste makers, deze wens kan zonder veel moeite en met weinig kosten bevredigd worden. Gij weet, net zoals veel andere militaire marschen, werd ook de Marsch der Ontmijners op fonoplaten opgenomen met de medewerking van het volledig Muziekkorps der Gidsen, onder leiding van Lieutenant muzikmeester Poulain.

Om deze plaat te bekommen schrijft men in op het secretariaat der V.V.V., 65, Regent-schapstraat, Brussel. Deze plaat draagt het nummer DCB 32 en kost 48 fr. (dubbele zijde).

(vervolg van bladz. 6)

veer 100.000 fr. werden uitgegeven onder vorm van ereleningen, 38.450 fr. aan kentekens, en 81.000 fr. als voorschotten voor onze brochures, te samen 200.000 fr., som die eerder als krediet mag aanzien worden, dan komen wij gauw tot het besluit dat in feite dit jaar een winst werd verwezenlijkt van circa 140.000 fr.

Wij willen er nog aan toevoegen dat wij nog steeds voor 1.800.000 fr. schatkistbons bezitten en die in bewaring zijn in de Bank van de « Société Générale ».

Wij hopen dat gij onze mening zullen delen, als wij zeggen dat deze uitslagen als zeer bevredigend moeten aanzien worden.

(Lang applaus.)

Vervolgens werd de begroting 49-50 goedgekeurd en het lidgeld behouden op 40 fr.

De Week ontmijning Luik

Zoals vorige jaren heeft de sekte Luik dit jaar opnieuw een week van de ontmijning op touw gezet. Men had gehoopt dat de andere sekties dit initiatief zouden gevolgd hebben.

Sommige sekties hebben wel een krachtinspanning gedaan, doch de uitslagen hebben overall niet beantwoord aan hetgeen men verwacht had.

De Generaal bedankt zeer hartelijk de sekte Luik voor deze schitterende uitslag, hij wenst de bestuurleden en leden die deze prachtige uitslag hebben helpen bereiken geluk en drukt verders zijn grote erkentelijkheid uit aan onze grote vriend de Heer Rainotte en zijn liefvallige helpsters die eens te meer in de bres zijn gespron-

gemakkelijk te begrijpen. Want zij is een van onze bezonderste bedrijvigheden zooniet in belangrijkheid uit oogpunt van het bevrageerde werk, maar wel door de verplichting welke we ons opleggen tegenover onze kameraden gesneuveld op het veld van eer, 't is te zeggen de vervanging van den familie vader bij de wezen.

Er zijn ogenblikken in het leven van het kind waar de afwezigheid van den vader zich erg doet gevoelen.

De St Niklaas en de Kerstmistfeesten, alsook Nieuwjaar zijn van die ogenblikken op de welke de wezen de afwezigheid van vader het meest betreuren. Wij hebben deze smarten aan onze wezen immer willen sparen, wij hebben nooit gewild dat zij zich minder vertroeteld zouden voelen dan andere kinderen. Zoals elk jaar hebben we aan deze kinderen speelgoed en snuisterijen uitgedeeld ter gelegenheid van deze feestdagen. Dank zij de sommen uit Brussel ontvangen konden we overgaan tot het aankopen voor een bedrag dubbel van verleden jaar. Waarlijk er was veel vrolijkheid bij menig kind waar te nemen. Zoals ieder jaar heeft de « Antwerpse Klub voor onderlinge Hulp » ons geholpen door de wezen van Antwerpen en omliggende ter gelegenheid van Kerstdag een pak met kleergoed te bezorgen.

Om onze bedrijvigheid op dit gebied te sluiten hebben we aan een weduwe de som van 2.000 fr. overhandigd om de kosten van de plechtige commu-

zaak ter hand te nemen en de nodige verbeteringen aan te brengen. Een taak die niet vlot van stapel liep want menigvuldige moeilijkheden en tegenkantingen waren te overwinnen. 't is alsdan dat Bob in de Opstelraad bijtrad met al zijn dynamisme en strijdvaardigheid.

Nieuwe moeilijkheden werden overwonnen en eindelijk onder de voortdurende krachtinspanningen van Bob, welke de plaats van den Almoezenaar overgenomen had, is het bladje geworden zoals U het nu kent. Nochtans is het bulletijn nog niet volmaakt. In het geheel niet en we wensen het nog degelijker te maken.

Wij zouden voornaamelijk willen dat het de band werd welke alle oud ontmijners verenigt. Daarom herhalen we nogmaals het geen reeds vroeger medegedeeld werd :

« Deeldt ons het nieuws dat U aanbelangt mede en het welk uw kameraden gelukkig zouden zijn te vernemen. Schrijft dikwels aan de hoodtopsteller van het blad om uwe wensen en kritieken over te maken. »

Het is alleen door deze nauwe samenwerking dat we een degelijk blad tot stand kunnen brengen, het welk steeds levendig en welkom zal zijn.

U hebt door het laatste nummer van het bulletijn vernomen dat de Verbroedering een boekje uitgegeven heeft welke tot doel heeft het Publiek op de hoogte te stellen van het geleverde werk en van de offers

Als tweede onder-voorzitter werd onze kameraad Bob met eenparigheid van stemmen min één (de zijne) gekozen.

Door de vergadering werden deze benoemingen warm toegejuicht, vooral deze van kameraad Vervoort.

De drie commissarissen lazen en tekenden voor ontlasting het verslag der kasverrichtingen van de schatbewaarder.

Onder de wensen uitgedrukt door de tegenwoordige leden willen we de aandacht vestigen op een tamelijk belangrijke vraag gesteld door kameraad Vervoort (nogeens!) namelijk het betalen van een prime van 500 tot 1.500 fr. door de compensatiekas of door de sociale dienst aan de rechthebbenden der kinderen geboren in 1937.

Op onze beurt vragen we aan kameraad Baents deze vraag te willen bestuderen, opdat wij onze leden zouden kunnen inlichten.

Belangrijk bericht.

De raad brengt ter kennis der leden die deze vergadering niet bijwoonden dat het nieuwe kenteken der ontmijners als volgt kan bekomen worden :

1) Ofwel, mits het oude op te sturen aan Almoezenaar Guyaux, Capiulei, 10 te Kapellen.

2) Ofwel, mits de som van 10 fr. te storten op Postcheckrekening 5624.09 van de Heer Almoezenaar Guyaux.

In beide gevallen zal belanghebbende zijn kenteken met de post ontvangen.

Sommige sekties hebben wel een krachtinspanning gedaan, doch de uitslagen hebben overal niet beantwoord aan hetgeen men verwacht had.

Maar wij mogen zeggen, dat niettegenstaande de moeilijke tijden, Luik zich werkelijk overtroffen heeft.

Een kort uittreksel uit het P. V. van de vergadering van Mei ll. zal rap uw nieuwsgierigheid bevredigen.

« Met een zichtbare voldoening deelt de voorzitter mede dat de sekte van Luik hem een check van 202.000 fr. heeft overhandigd als zuivere winst van de week der Ontmijning onlangs te Luik gehouden.

tegenwoordige grootse teltelijkheid uit aan onze grote vriend de Heer Rainotte en zijn liefvallige helpsters die eens te meer in de bres zijn gesprongen voor de slachtoffers der ontmijning.

De voorzitter stelt Luik als voorbeeld en vraagt aan allen het hunne te willen bijdragen, niet om Luik te willen evenaren, hieraan zal zeker niemand denken, maar om toch ook af en toe onze kas wat helpen aan te vullen. »

Wij buigen diep voor het grootse werk dat Luik met behulp van zijn vrienden en medewerkers opnieuw heeft weten te bereiken.

LIDGELD VOOR 1949

Het grootste deel onzer leden hebben reeds hun bijdrage voor 1949 betaald. De andere vragen zich zeker af op welke manier zij zich hiervan kunnen kwijten, aangezien wij onlangs hadden aangedrongen opdat de leden zoveel mogelijk hun lidgeld zouden betalen, langs de provincialen afdelingen.

Vandaag kunnen wij reeds de meeste nummers der P. C. R. der afdelingen opgeven, het wordt hun alzo mogelijk, heel gemakkelijk hun lidgeld te betalen.

NAMEN : Verbroedering Ontmijners Namen en Luxemburg, N° 8005.05 ;

LUIK : Verbroedering Ontmijners Luik, N° 7902.11 ;

BRABANT : Verbroedering Ontmijners Brabant, N° 8173.53 ;

OOST-VLAANDEREN : Van Cleven, Emile, Gent; N° 4511.80;

ANTWERPEN : Guyaux, Jacques, Almoezenaar, Capelle ; N° 5624.09 ;

WEST-VLAANDEREN : M. Emile Samijn, Brugge; N° 3450.69;

HENEGOUWEN : M. Lechien, Couillet ; N° 851.35.